

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der sad en Svend i Blaamænds Land

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der sad en Svend i Blaamænds Land", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 274. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid98372.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 97 . **Kammersvenden fra Morland .**

Egen Melodi af *J. P. E. Hartmann* .

Der sad en Svend i Blaamænds Land,
Saa tankefuld,
Der blinker i det vaade Sand
Det klare Guld;
O! mon den Svend da sukker saa,
Fordi han ei det Guld kan faae
At eie og at raade?

O nei, o nei, til røden Guld
Hans Hu ei staaer,
Af det er mangen Kiste fuld
I Kongens Gaard,
I Kamret tæt og tykt de staae,
Og Svenden, som mon sukke saa,
Har Nøglen selv i Gjemme.

Hvad mon saa dybt den Kammersvend
Da tænker paa?
Hvorfor mon Øiet stirrer hen
Mod Norden saa?
Hvad har han Lyst at drage til
Udi den Ørk saa vid og vild,
Alt paa de øde Veie?

Hvad staaer der i den gamle Bog
For sære Ord?
De mæle om en Dronnings Tog
Saa høit i Nord,
De tale om saa viis en Drot,
De tale om saa stolt et Slot,
Et Tempel uden Mage.

275

Den Kirke bygde Salomon
Saa høi og prud,
Af Cedertræ fra Libanon,
Alt for sin Gud,
Og gyldne Blomster lued der
I Lampens gyldne Aftenskiær
Hos gyldne Cherubimer.

Det læsde Alt den Kammersvend,
Gav Agt derpaa,
Og dybt han sukkede igien:
Ak, er det saa,
O, er der slig en Guders Gud,
Da gik fra Ham vor Aande ud,
Og Han gik os af Minde.

Men ved det Tempel, i den Stad,
Der mindes Han,
Jeg aldrig bli'r i Sindet glad
I dette Land,
Jeg vil, jeg skal, jeg maa derhen,
Jeg lære maa min Gud igien

At kiende og tilbede.

For Dronningen nu stædes ind
Den giæve Mand,
Og dybt bevæges hun i Sind,
Saa taler han.
Det svarer hun: far vel! far hen,
Tilbeed den Gud, men kom igien,
Hans Skik mig at forkynde!

Hvad skrider hist ad Veien hen
Saa sagtelig?
See, est du der, du Kammersvend!
Ja, det er dig,
276 Du kører jo slet ikke fast,
Hvordan? har det nu ingen Hast,
Og længes du ei længer?

Dit Ansigt fra Jerusalem
I Syd er vendt,
Saa er da du paa Farten hjem,
Og Reisen endt!
Blevst du nu rolig, blevst du glad?
Og lærde du i Davids Stad
Den Guders Gud at kiende?

Er det endnu den samme Bog,
Du læser paa?
Nei, det er ikke Morlands Sprog,
Kan jeg forstaae.
Du læser høit med Andagt stor,
Men det er ogsaa høie Ord,
Det er profetisk Tale.

»Vor store Sot og Syndebyld,
»Vor Kval han bar,
»Han knusedes for vores Skyld
»I Pine svar,
»Og ved hans Angest Fred vi fandt,
»Og Lægedom for os udrandt
»Alt af hans dybe Vunder.

»Til Slagterbænk de førde ham
»Som spage Faar,
»Han stille var, som taus-e Lam,
»Naar Saxen gaaer,
»Hans Slægt er sær at tale om,
»Og bort fra Angest og fra Dom,
»Fra Verden han optoges«.

277

Hvem ganger hist den Vogn saa nær?
Nu taler han:
Forstaaer du, hvad du læser der
Du sorte Mand? -
Nei, det gaaer over min Forstand
Men om du vil og om du kan,
Udlæg mig da den Tale!

Du seer mig ud saa from og klog,
Som du var den,
Der skrevet har den gamle Bog,
Sid op, min Ven!
Hvem mon Profeten tænkte paa?
Mon om sig selv han taler saa,
Hvad heller om en Anden?

O, hvilken viis og hellig Mand!
O, hør engang!
Hvor liflig han udlægge kan
Hvert Sprog, hver Sang,
Om Lovens Sværd og Dodens Braad,
Om Faderens forborgne Raad,
Om Herren til hans Ære!

O, Blaamand! hvilket herligt Skin
Dit Øie har!
Ei rødme kan din sorte Kind,
Men glindser klar;
Paa favre Ting vist Syn du fik,
For Aandens Øie vist opgik
En Soel i Østerlide.

Hvad mangan Konning og Profet
Med stor Attraa
Har stundet efter, men ei seet,
Du nu vist saae,
278 Men hvad i Ørken vild og tom
Endnu dit Øie leder om,
Hvo kan vel det udgrunde?

Alt som en tørstig Vandringsmand
Et Kildevæld
Udspeide vil i gule Sand,
I Dal, paa Fjeld,
Saa speider længselsfuld og du,
Ak, slukdes ei din Tørst endnu
Af Livets søde Vande?

Hist springer ud saa klart et Væld
Af hviden Sand,
Den Blaamand raaber: Held, o Held!
See, hist er Vand;
Stat stille, Hjul! og du Guds Mand!
Mon Noget mig forbyde kan
At døbes i den Kilde?

O, mærk end paa den Vises Ord!
Han svarer brat:
Hvis du af ganske Hjerter troer,
Det er tilladt! -
O! ja, jeg troer at Jesus Christ
Er Guds, vor Faders Søn forvist,
Og kom i Tidens Fylde.

O see, der staae de, Haand i Haand,
De fromme To,
Paa Fader, Søn og Hellig Aand
Har Begge Tro,
Den Blaamand druknes nu i Daab,
Og, igienfødt til saligt Haab,
En Christen han opstiger.

279

Hvi stirrer end du Kammersvend
Paa Ørkens Sand?
Hvad leder du nu om igjen?
Om den Guds Mand,
Dog nei, det var en Engel vist,
Og jeg engang skal see ham hist
For Tronen i det Høie.

Nu ruller fort det runde Hjul

Paa øde Vei,
Og Morlands Søn paa Sanden guul
Nu stirrer ei,
Han stirrer til den Himmel blaa,
Og længes efter Syn at faae
Paa Gud og paa sin Engel.

Far vel! far vel, du Kammersvend,
I Jesu Navn!
Din Engel møder du igjen
I Himlens Havn,
Den Aand, som drog ham til dig hen,
Og bort saa tog ham brat igjen,
Skal eder vist forsamle.

Han vil, o ja, Han har jo alt
Jer samlet hist,
Vi sytten hundred Aar har talt
Paa Jorden vist,
Mens du ved klaren Himmelsoel
Din Engel saae paa Gyldenstoel
Blandt Frelserens Apostler.